

Дийн Кунц

ОТВЪДНИ ОЧИ

София, 2014

Преводът е направен по изданието:

DEAN KOONTZ

TWILIGHT EYES

Berkley Books

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 1985, 1987 by Nikui, Inc.

Afterword copyright © 2007 by Dean Koontz

© Елена Павлова, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-449-5

ДИИИ КУИИ

ОТВЪДНИ ОЧИ

Превод от английски
Елена Павлова

*Тази книга се посвещава на
Тим и Серина Пауърс
и на
Джим и Вики Блейлок,
понеже са събрата лозарски труженици, а и
понеже ми се стори удачно странна история
като тази да бъде посветена на странни хора*

Съдържание

част първа
Отвъдни очи / 9

първа глава	
Лунапаркът	10
втора глава	
Таласъмът	16
трета глава	
Залуталият се мъртвец	31
четвърта глава	
Таласъмски сънища.....	38
пета глава	
Уродите.....	45
шеста глава	
Дъщеря на слънцето	53
седма глава	
Нощен посетител.....	68
осма глава	
Мрак по обед.....	79
девета глава	
Контрасти	104
десета глава	
Гробът	130
единадесета глава	
Нощ на събаряне.....	147
дванадесета глава	
Незабравим октомври	158
тринадесета глава	
Гущер на прозореца	178
четиринадесета глава	
Винаги е най-светло точно преди смрачаване.....	197
петнадесета глава	
Смърт	221
шестнадесета глава	
Пълно сърдечно затъмнение	238

седемнадесета глава	
Съднатиет кошмар	260
осемнадесета глава	
Първи епилог	266

част втора
Тъмна светкавица / 269

деветнадесета глава	
Първата година от новата война	270
двадесета глава	
На север	277
двадесет и първа глава	
Зима в ада	294
двадесет и втора глава	
По петите на дяволското дело	308
двадесет и трета глава	
Кланица	321
двадесет и четвърта глава	
Клетката и олтарът	339
двадесет и пета глава	
Преди бурята	356
двадесет и шеста глава	
Живот под прикритие	369
двадесет и седма глава	
Вратата към ада	382
двадесет и осма глава	
Пътуване към Абадон	392
двадесет и девета глава	
Съдбовният ден	402
тридесета глава	
Далеч от лунапарка	419
тридесет и първа глава	
Смъртта на онези, които обичаме	429
тридесет и втора глава	
Втори епилог	453
 Послеслов	
от Дийн Кунц	466

И рекох си, че някой сред чираците на природата е творил човеци и не се е справил, защото те човешкото наподобяваха противно.

Шекспир

Надеждата е опора,
която крепи света.
Надеждата е сън
за пробудения човек.

Плиний Стари

Аз съм на страната на грешника, който утвърждава, че сам по себе си животът е ценност.

Оливър Уендъл Холмс-младши

част първа

Отвъдни очи

напевът тъжен, усмирен на естеството ни човешко...

Уилям Уърдсуърт

Човечността невинаги се крие в красотата. Някои от най-ужасните убийци са хубави. Човечността не е винаги и в онова, което звучи добре и приляга добре на ухото, щото сред викачите всеки може да омагьоса змия, ама сред глашатаите има такива, дето не са особено човечни. Проява на човечност е, ако той е там, когато имаш нужда от него, когато те приеме под покрива си, когато има да ти каже искрена мила дума, когато с него не се чувстваш самотен, когато приеме твоята битка като своя. Това е то човечността, ако искате да знаете. И ако имахме малко повече от нея в нашия свят, може би щяхме да можем да се измъкнем от кошницата, в която сме натикани... или поне да спрем да я носим право към Ада, както правим от толкоз време насам.

Неизвестен панаирджийски глашатай

първа глава

Лунапаркът

Това беше годината, в която те убиха президента ни в Далас. С това настъпи краят на невинността, край на определен начин на мислене и битуване, и някои паднаха духом и твърдяха, че иде също тъй и смъртта на надеждата. Но макар сипещите се есенни листа да разкриват скелетоподобни клони, пролетта отново облича дърветата. Ако умре любима баба, като компенсация за загубата нейното внуче навлиза в света силно и любопитно. Когато свърши един ден, започва следващият. В безкрайната вселена не съществува окончателен завършек, а надеждата със сигурност няма такъв. От пепелището на древните епохи се поражда нова ера и рождението е надежда. Годината, последвала тази на убийството, щеше да ни донесе „Бийтълс“, нови посоки в модерното изкуство щяха да променят начина, по който гледаме на света около нас, както и началото на освежително недоверие в правителството. И ако и в нея да се гнездеше заразното семе на война, това само щеше да ни послужи за урок, че – също като надеждата – ужасът и болката, и отчаянието са постоянни спътници в този живот: урок, който никога не губи стойността си.

Влязох в лунапарка на шестия месец на седемнайсетата си година, в най-тъмните часове на нощта, един четвъртък през август, повече от три месеца преди онази смърт в Далас. По време на следващата седмица онова, което ми се случи, щеше да промени живота ми в такава дълбочина, колкото и едно убийство може да трансформира бъдещето на цяла нация, макар че при пристигането ми пустото увеселително трасе с нищо не приличаше на място, където да ме очаква Съдбата.

В четири заранта атракционите на лунапарка бяха затворени от вече почти четири часа. Лунапарковците бяха спрели виенското колело, бомбардировача гмуркач, „Клати-върти“ и всички други забавления. Бяха затворили игрите с награди, закусвалните, цопни-кофите, салоните за покер, бяха изключили лампите и спрели музиката, и бяха сгънали шарената магия.

Тръгнаха ли си паричковците, лунапарковците се прибираха при пътническите си фургони, паркирани на голяма поляна южно от панаира. Сега татуираният мъж, джуджетата, дребосъците, шмекерите, девойките от шоуто с момичетата, викачите, операторите на „Събори-бутилка!“ и „Хвърли-пръстен“, мъжът, който си изкарваше хляба с направата на захарен памук, жената, която топеше ябълки в карамелен сос, брадатата дама, триокият тип и всички останали спяха или се бореха с безсънието, или пък правеха любов все едно са обикновени граждани – а в този свят представляваха именно това.

Луната в третата си четвърт се пързеляше странешком по небето и все още бе достатъчно високо да хвърля бяла призрачна светлина, която изглеждаше анахронизъм в горещите, влажни, гробарски часове на августовската нощ в Пенсилвания. Докато крачех през панаира и вкусвах атмосферата му, забелязах колко странно бели изглеждат собствените ми длани под това ледено сияние, все едно ръцете на мъртвец или призрак. Точно тогава долових за първи път и прокрадващото се присъствие на Смъртта сред атракционите и будките и смътно осъзнах, че този лунапарк ще е мястото на убийство и много пролята кръв.

Окачените високо гирлянди от пластмасови знаменца висяха отпуснати в горещината; ако ги милваше слънчева светлина или ги заливаше главозамайващото сияние на десет хиляди панаирни лампи, представляваха ярки триъгълници, но сега цветовете им бяха източени и флагчетата приличаха на ята сънени прилепи, увиснали над покритата с дървени стружки алея. Подминах безмълвната въртележка, на която неподвижният табун бе спрял наред препускането си – черни жребци, бели кобили, петнисти и сиви кончета, мустанги, – всички се бяха втурнали напред, без да помръдват, сякаш реката на времето се разтваряше около тях. Тук и там нишки лунни лъчи полепваха като тънка струя металическа боя по приковаващите конете месингови тръби, но на странната им светлина месингът изглеждаше сребърен и студен.

При пристигането си заварих портите на панаирния парцел затворени и бях прескочил високата ограда, която го заобикаляше. Сега усещах смътна вина – чувствах се като крадец в търсене на плячка, твърде странно усещане, понеже не бях крадльо и не хранех престъпни намерения към никого в панаира.

Вярно, бях убиец, издирван от полицията в Орегон, но не изпитвах вина за кръвта, която бях пролял там, на другия край на континента. Бях убил чичо си Дентън с брадва, понеже не ми стигаха силите да го довърша с

голите си ръце. Не ме измъчваха нито разказание, нито вина, защото чичо Дентън беше един от *тях*.

Полицията обаче *наистина* ме преследваше и нямаше как да знам дали трите хиляди мили бягство ми бяха спечелили безопасност. Вече не използвах истинското си име, Карл Станфиъс. В началото се бях наричал Дан Джоунс, после Джо Дан, след това Хари Мърфи. Сега бях Слим Маккензи и възнамерявах да си остана Слим за известно време; харесваше ми как звучи. Слим Маккензи. Беше точно от този тип имена, които би могъл да носи най-добрият приятел на Джон Уейн в някой от уестърните на Дука. Бях оставил косата си да поизрасте, макар че си беше все тъй кестенява. Нямаше как да променя вида си с кой знае какво, освен да остана на свобода достатъчно дълго, за да извае времето друг човек от мен.

Това, което се надявах да намеря в лунапарка, бяха убежище, анонимност и място за спане, три редовни хранения на ден, а също и джобни – възнамерявах, разбира се, да спечеля всичко това. Въпреки че бях убиец, бях най-малко опасният десперадо, напускал някога Запада.

Но все пак онази първа нощ се чувствах като крадец и очаквах някой да вдигне тревога, да изтърчи срещу мен през лабиринта от атракциони, щандове за хамбургери и будки за захарен памук. Из лунапарка би трябвало да обикалят поне двама пазачи, но когато проникнах вътре, не забелязах никого. Вслушан за отзвука от патрулната кола, продължих нощната си обиколка на знаменитата централна алея на панаира на „Сомбра Брадърс“, второто по размери пътуващо представление в страната.

Накрая спрях при гигантското виенско колело, у което мракът бе предизвикал зловещо превъплъщение: в сиянието на луната, в този мъртворещи час, то не приличаше на машина, особено пък на апарат, предназначен за забавление, а създаваше впечатление, че е скелет на огромен предисторически звяр. Напречните греди, подпорите и кръстосаните спици спокойно биха могли да не са от дърво и метал, а парчета кост от калций и други минерали, последни останки от разложен левиатан, изхвърлен от древното море на самотен бряг.

Застанал в сложната мрежа от лунни сенки, хвърляни от този въображаем фосил от палеолита, погледнах към увисналите неподвижно черни гондоли с по две седалки и осъзнах, че това колело ще изиграе роля в жизненоважно събитие от живота ми. Не знаех как, защо или кога, но знаех без съмнение, че точно тук ще се случи нещо знаменателно и ужасно. *Знаех*.

Достоверните предсказания са част от дарбата ми. Не най-важната част. Нито пък най-полезната, изумителната или страховитата. Притежавам и други специални способности, които използвам, но не разбирам. Тези умения извайват живота ми, но не мога да ги контролирам или да ги задействам по своя воля. Притежавам „отвъдни“ очи.

Вгледан нагоре към виенското колело, всъщност не виждах подробности от намиращото се в бъдещето зловещо събитие, но бях залят от вълна вледеняващи усещания, всепоглъщащи впечатления за ужас, болка и смърт. Олюлях се и за малко да падна на колене. Не можех да дишам и сърцето ми тупкаше диво, а тестисите ми се бяха стегнали и за момент имах чувството, че ме е ударила светкавица.

След това цунамито отмина и последните капки парапсихична енергия се оттекоха от мен, като оставиха след себе си само слаби, едва доловими вибрации, които биха могли да бъдат усетени само от друг с подобни способности – зловещи трептения, излъчвани от колелото, което сякаш сипеше във всички посоки частици от съхранена в него мъртвешка енергия, досущ както натежалото преди буря небе зарежда деня с притеснително напрежение много преди първата стрела на светкавица и тътен на гръм.

Отново можех да дишам. Сърцето ми забави ход. Много преди да стъпя на централната алея горещата, гъста като супа августовска нощ бе покрила лицето ми с мазен влажен слой, но сега от мен буквално се лееше пот. Вдигнах тениската, с която бях облечен и си попих лицето.

Отчасти с надеждата по някакъв начин да успея да проясня тези замъглени ясновидски усещания за опасност и да видя какво точно насилие дебне в бъдещето, а и донякъде защото бях твърдо решен да не се оставям да ме притесни аурата на зло, която бе полепнала по голямата машина, смъкнах раницата, която носех, размотах спалния си чувал и се приготвих да прекарам последните часове на нощта точно тук, в бледата мрежа от пурпурно-черни сенки и сиво-пепелива лунна светлина, с надвисналото над мен колело. Въздухът бе толкова задушен и горещ, че използвах спалния чувал само за матрак. Легнах по гръб, взрях се в надвисналото над мен съоръжение, след това в звездите, които се виждаха отвъд облия му хълбок и надничача между подпорите. Колкото и да се стараех, не долових нищо повече от бъдещето, но пък видях смиряващо множество звезди и се замислих за необят-

ността на Космоса, така че се почувствах по-самотен от всякога.

Бе минал по-малко от четвърт час, преди да се унесе и, точно когато очите ми щяха да се затворят, дочух отзвук от движение по празната алея недалеч от мен. Разнесе се сухо пукане, сякаш някой бе настъпил захвърлена бонбонена хартийка. Надигнах се и се вслушах. Пукането спря, но го последва тупкането на тежки стъпки по добре отъпкана пръст.

Миг по-късно иззад една палатка пристъпи обвит в здрач силует, потъна в мрака от другата страна на виенското колело на няма и двайсет крачки от мен, и се появи отново на лунната светлина при „Гъсеницата“. Беше мъж и то доста едър – освен ако здрачът, досущ обемисто палто, не му придаваше измамно уголемен вид. Забърза нататък, без да ме забележи. Мернах непознатия само за миг, не видях дори лицето му, но скочих на крака, разтреперан и внезапно вкочанен от студ при все августовската жегата, защото, въпреки че не бях разгледал мъжа добре, и зърнатото стигаше поток от страх да зацвърчи по протежение на гръбнака ми.

Мъжът беше един от *тях*.

Измъкнах скрития в ботуша ми нож. Докато въртях острието в ръка, по режещия му ръб плъзнаха езичета призрачни лунни лъчи.

Поколебах се. Заповядах си да си събирам нещата и да се махам, да напусна това място и да потърся убежище другаде.

Само дето ми беше писнало да бягам и се нуждаех от място, което да нарека свой дом. Бях уморен и замаян от твърде много шосета, твърде много градчета, твърде много непознати и твърде много промени. През изминалите няколко месеца бях работил в половин дузина шатри и парцалки, дъното на панаирджийския бизнес, и се бях наслушал колко по-хубав е животът, ако се закачиш за компания от рода на „И. Джеймс Стрейтс“, „Вивона Брадърс“, „Роял Американ“ или представлението на „Сомбра Брадърс“. А сега, докато вървах по централната им алея в тъмното, поглъщайки и физически, и парасихични впечатления, исках да остана. При все лошата аура на виенското колело, при все предчувствията за предстоящото убийство и кръвопролитие в идните дни, бригадата на „Сомбра“ излъчваше и други, по-приятни еманации и усещах, че тук ще намеря и щастие. Исках да остана повече от всичко друго, което някога съм желал.

Имах нужда от дом и приятели.

Бях само на седемнадесет.

Но ако щях да пускам корени тук, *той* трябваше да умре. Не смятах, че ще съм способен да живея в панаира, като знам, че наблизо е свил гнездо и някой от *тях*.

Отпуснах ножа покрай хълбока си.

Тръгнах след непознатия – покрай „Гъсеницата“ и задната част на „Клати-върти“, прекривах дебели електрически кабели, опитвах се да избегна стъпването върху боклук, който би могъл да издаде пред *него* приствието ми така, както *той* се бе разкрил за мен. Напредвахме към тъмния, тих център на лунапарка.

втора глава

Таласъмът

Той беше замислил нещо лошо – но това е присъщо за вида му. Бързаше през архипелага на нощта, претичваше през островите на лунната светлина и пред тях предпочиташе дълбоките езера от мрак, като се поспираше само там, където трябваше да се озърне, прескачайки от едно прикритие към друго, като постоянно се оглеждаше през рамо, ала така и не ме забеляза или усети.

Последвах го безшумно през центъра на увеселителния парк, не към някое от успоредните съоръжения, а през атракционите и покрай опакото на будки с игри и освежителни напитки, покрай „Камшика“, между „Тип-топ“ и „Вихъра“, наблюдавах го от прикрития, осигурени от спящи бензинови генератори, камиони и разнообразно оборудване, разпръснато по протежение на парцела. Както се оказа, мъжът се беше запътил към открития павилион с „Блъскащи колички“, където за последен път се поспря да се огледа, след това се изкачи по двете стъпала, откачи куката на портичката и пристъпи под тавана от електрифицирана мрежа и сред малките колички, застинали паркирани там, където са ги изоставили последните им шофьори, разпръснати от единия край на дървения под до другия.

Вероятно можеше да се скрия в близките сенки, откъдето да наблюдавам известно време, докато не добия някаква представа за намеренията на непознатия. Предполагам, че това щеше да е най-умният курс на действие, защото в онези дни знаех за врага по-малко, отколкото сега, и може би щях да извлека полза и от най-безполезното допълнение към скромния ми набор познания. При все това омразата ми към таласъмите – единственото название сред всички възможни, което според мен прилягаше на вида им – бе надмината само от страха и се притеснявах, че отлагането на сблъсъка може да подкопае смелостта ми. Потаен като сянка – умение, което не бе сред специалните ми дарования, а по-скоро последствие от това да си на седемнаде-

сет и жилав, и в отлична физическа форма, – аз се приближих до „Блъскащите колички“ и последвах таласъма вътре.

Двуместните колички бяха малки, стигаха ми едва до над коленете. От задната част на всяка стърчеше прът, който опираше в мрежата на тавана, хранваше се по нея и позволяваше на шофьора да се блъска яростно с други маниакално пилотиранни возила. Когато паричковците се тълпяха по алеята, областта около блъскащите се колички беше едно от най-шумните места на панаира и въздухът гърмеше от писъци и бойни викове, но сега тук бе неестествено тихо, също като при вкаменения препускащ табун коне при въртележката. Да напредваш незабелязано не беше лесно, понеже ниските возилца практически не предлагаха прикритие, а и защото издигнатият под беше от дърво и празното пространство под него даваше възможност на всяка стъпка да отеква в спокойния нощен въздух.

Врагът неволно ми съдействаше, понеже се беше съсредоточил настървено върху дейността, каквато и да беше тя, довела го сред подвластния на луната панаир, и по време на придвижването насам бе проявявал много повече предпазливост, отколкото сега. Коленичеше зад една количка горе-долу в средата на правоъгълния павилион, свел глава над фокуса на лъча на фенерче.

При промъкването ми напред кехлибареният отблясък от лампите потвърди, че става дума за наистина голям екземпляр, с дебел врат и широки рамене. Видимо добре замускуленият му едър гръб се очертаваше релефно под изпънатата и прилепнала тъкан на карираната му риза в жълто и кафяво.

Освен фенерчето си беше донесъл и платнена торба с инструменти, която беше размотал и разположил на пода до себе си. Поставените в отделни джобчета инструменти хвърляха отблясъци, когато при потрепването на фенерчето лъчът се плъзваше по тях и отскачаше от гладките им полирани повърхности. Таласъмът работеше бързо, вдигаше много малко шум, но мекото подраскване и цъкване, и стържене на метал върху метал стигаха да прикрият равномерното ми приближаване.

Възнамерявах да се прикривам до около шест фута от врага, после да му се нахвърля и да забия острието си в шията му, като търся и прережа югуларната му вена, преди да осъзнае, че вече не е сам. Но все пак въпреки шума, който създаваше, и въпреки тихите ми като на котка крачки все още се намирах на дванайсет или петнайсет фута от него, когато мъжът внезапно осъзна, че го наблюдават, вдигна глава от загадъчното си занимание, обърна се и се втренчи в мен, изумен и ококорил очи.

Подпря фенерчето „Евъреди“ на дебелината гумена броня на колата и лъчът му плисна светлина върху лицето на таласъма, по-силно върху брадичката и по-бледо към челото, изкривяваше чертите и хвърляше странни сенки над изпъкналите скули, а ярките очи на врага ми привидно бяха фанатично хлътнали. Без гротескните ефекти на лъча той все пак щеше да изглежда суров и жесток благодарение на изпъкналото си чело, веждите му се бяха сраснали над широкия нос, долната му челюст бе издадена напред, устата му бе тънка като конец и поради твърде масивните му черти, сред които бе хлътнала, изглеждаше още по-тясна, отколкото бе в действителност.

Държах ножа покрай хълбока си, а позата, в която се намирах, го скриваше от погледа на таласъма, така че той все още не бе осъзнал в каква огромна опасност се намираше. С безстрашие, породено от наглото превъзходство, което е типично за всички таласъми, които някога съм срещал, той се опита да блъфира.

– Ей, какво става? – попита ме сърдито. – Що щеш тука? С трупата ли си? Не съм те мяркал наоколо. Какво си намислил?

Вгледан в противника си с разтуптяно сърце и обърнат от ужас стомах, съзирах онова, което другите не умееха. Виждах таласъма в него, надничах зад маскарада му.

И това е най-трудното за обясняване – тази способност да се възприема звярът отвътре, защото в действителност моят свръхестествен поглед не е способен да обели човешката обвивка и да разкрие дебнещия отдолу кошмар, поне не така, че да отхвърля илюзията за хуманност и да се сдобия с неограничен поглед към зловещия фокусник, който си мисли, че ме е измамил. Вместо това виждам и двете наведнъж. Може би най-лесно може да се обясни посредством аналогия, взета от изкуството на грънчарството. В една галерия в Кармел, Калифорния, веднъж видях ваза с изумителна прозрачна червена глазура, луминесцентна като въздух пред отворената врата на някаква могъща пещ; придаваше впечатление за фантастична дълбочина, магически триизмерни светове и обширни царства, всичко това в плоската повърхност на глината. Виждах нещо *много* подобно, когато погледнех към таласъм. Човешката форма е солидна и истинска по свой собствен начин, но през глазурата съзирам другия свят отвъд.

И тук, в павилиона с блъскащите се колички, прозрях през човешката глазура на човека механик и към демоничния маскиран злодей отвътре.

– Е, говори де! – тросна се нетърпеливо таласъмът. Стоеше си на колене, без дори да си дава труда да се надигне. Не се стра-

хуваше от обикновените човешки същества, защото опитът му подсказваше, че те не могат да го наранят. Не знаеше, че аз не съм обикновен. – С трупата ли си? Нает ли си от „Сомбра Брадърс“? Или си просто глупаво, нахално хлапе, което си пъха носа в чуждите работи?

Съществото в човешкото тяло съчетаваше както свински, така и кучешки черти и имаше дебела, тъмна, петниста кожа с оттенъка и структурата на патиносан месинг. Черепът му беше с формата на главата на немска овчарка, устата му – пълна със зловещи заострени зъби и кучешките бяха закривени. Челюстите му приличаха по-скоро на паст на влечуго. Муцуната до голяма степен напомняше тази на свиня, а не на куче, с подвижни, месести ноздри. Тварта имаше лъскавите, червени, зловещи очета на злонравен шопар, а около тях набръчканата кехлибарена кожа бе оцветена по-тъмно, така че добиваше зеленикавия оттенък на бръмбарски криле. Когато говореше, виждах навития език да се размотава частично в устата му. Петопръстите му ръце бяха подобни на човешките, макар че всяка имаше по една допълнителна става, а кокалчетата бяха по-големи, по-масивни. По-неприятното беше, че има нокти – черни и извити, заострени и добре наточени. Тялото приличаше на това на куче, което е еволюирало до такава степен, че да може да се изправи в имитация на човек и като цяло то излъчваше определена грация, като изключим раменете и възлестите му ръце, които на вид имаха прекомерно много и изкривени кости, за да позволят плавни движения.

Секунда-две преминаха в тишина, която бе причинена от страха ми и от неприязънта към кървавата задача, която ми предстоеше. Колебанието ми сигурно е изглеждало като виновно признание, защото мъжът се захвана да ме хока и остана много изненадан, когато, вместо да избягам или да изляза с някакво паянтово извинение, му се нахвърлих.

– Чудовище! Демон! Знам какво си! – изсъсках през стиснатите си зъби, докато забивах дълбоко ножа.

Прицелих се в шията, в пулсиращата артерия – и пропуснах. Вместо това острието се заби в горната част на рамото, проникна през мускули и сухожилия и попадна между костите.

Таласъмът изпъшка от болка, но не нададе вой и не изпищя. Декларацията ми го бе поразила. И той като мен нямаше никакво желание чужди хора да прекъснат схватката ни.

Докато таласъмът падаше назад към електрическата количка, измъкнах ножа от плътта му и като се възползвах от предимството на моментния му шок, ударих пак.

Ако той беше обикновен човек, щеше да бъде свършен – победен както от временната парализа на ужаса и изненадата, така и от яростта на нападението ми. Той обаче беше таласъм и макар че маскировката от човешка плът и кост го затрудняваше, не бе ограничен от човешките реакции. Имаше невероятно бързи рефлексии, вдигна едната си месеста ръка да се защити и присви рамене и глава, сякаш беше костенурка, като с всичко това целеше да отблъсне втория ми удар. Острието се плъзна леко по ключицата му и отскочи от темето, порязвайки скалпа му, но без да нанесе сериозни щети.

Още докато ножът ми клъцваше малка ивица кожа и коса, таласъмът вече преминаваше от защитна в нападателна позиция и аз осъзнах, че съм загазил. Нахвърлих му се, притиснах го към колата и се опитах да забия коляно в слабините му, за да си дам време да замахна отново с ножа, но той блокира коляното ми и сграбчи тениската ми с ръка. *Знаех*, че другата му ръка ще се цели в очите ми, така че се метнах назад, отблъсквайки се с крак от гърдите му. Тениската ми се разпра от деколтето до долния край, но аз бях свободен и се изтъркалях по пода и между две колички.

Във великата генетична лотария, която се явява представата на Господ за ефикасно управление, бях спечелил не само психичните си дарове, но също и вродени атлетични способности, тъй че винаги съм бил бърз и пъргав. Ако не бях благословен по такъв начин, никога нямаше да преживея първия си бой с таласъм (чичо ми Дентън), да не говорим пък за тази кошмарна схватка при блъскащите колички.

Борбата ни бе разместила облеганатото на гумената престилка фенерче. То падна на пода и угасна, оставяйки ни да се сражаваме в тъмното, способни да се различаваме един друг само по разсеяното, млечно сияние на гаснещата луна. Още докато се търкалях и стъпих на крака приведен, врагът ми се изстреля откъм количката, втурна се към мен и лицето му тънеше в мрак, с изключение на бледия диск от катарактна светлина, сияеща в едното му око.

Докато той ме връхлиташе, замахнах с ножа откъм пода и в дъга нагоре, но звярът отскочи назад. Щом стрието мина на четвърт инч от връхчето на носа му, той ме хвана за китката на ръката, в която държах ножа. Благодарение на по-големия си ръст и превъзхождащата моята сила бе напълно способен да удържи дясната ми ръка неподвижна високо над главата.

Издърпа назад *своята* дясна ръка и заби юмрук в гърлото ми – ужасен удар, който щеше да ми смаже гъркляна, ако бе улу-

чил в целта. Но аз сведох глава и се извих странично, поемайки удара отчасти с гърлото си и отчасти в шията. Въпреки това беше смазващо болезнен. Задавих се и не можех да си поема дъх. Иззад сълзите в очите си мернах надигащ се мрак, много по-плътен от този на нощта около нас.

Зърнах как таласъмът изтегля юмрук, за да ме фрасне отново и отчаян, с подкрепена от адреналина, породена от паниката сила, просто спрях да се боря. Вместо това прегърнах противника си, притиснах се към него, така че да не му дам възможност да вложи сила в ударите си, и по този начин, в опита си да отслабя контраатаката му, успях да си възвърна както дъха, така и надеждата.

Олюляхме се няколко крачки по пода, въртяхме се и се кладохме, тежко задъхани, лявата ръка на таласъма все още бе заключена върху дясната ми китка, и двете стърчаха нагоре. Сигурно сме приличали на странна двойка тромави индиански танцьори, изпълняващи танц без музикален съпровод.

Когато се озовахме близо до фестонирания дървен парапет, минаващ по протежението на павилиона, там, където пепелно сребърната лунна светлина беше най-ярка, надзърнах с необичайна и стряскаща яснота през човешката глазура на противника си – не благодарение на луната, а по-скоро в моментен прилив, усилил парапсихичните ми способности. Човешките черти на звяра избледняха и се превърнаха в едва видими линии и плоскости на кристална маска. Отвъд този сега идеално прозрачен костюм адските детайли и предизвикващите гадене структури на куче-прасето бяха по-живописни и по-реални, отколкото съм ги виждал някога – или бих искал да ги видя. Из кривата му, зъбата уста се плъзгаше дългият език, мазен и тъмен, раздвоен като този на змия, грапав и покрит с брадавици. Между горната устна и муцуната имаше ивица, която в началото ми се стори засъхнала лига, но очевидно представляваше накамарени люспести бенки, малки пъпки и мърхнати брадавици. Ноздрите с дебели ръбове бяха разтворени и трепкаха. Пъстрата плът на лицето му изглеждаше нездрава – по-лошо, изглеждаше гнила.

И очите.

Очите!

Червени, с ръбати черни ириси като строшено стъкло, те бяха втрънчени в мен и за миг, докато се борехме до перилата на павилиона, сякаш пропаднах в тези очи, все едно бяха бездънни кладенци, изпълнени с огън. Долавях ясно омразата на таласъма, толкова силна, че на-

право ме пронизваше, но очите ми даваха прозорец към нещо повече от просто отвращение и ярост. Те разкриваха също и зло, много по-древно от човешката раса и тъй чисто като пламък на газ, тъй зловещо, че можеше да спаружи човек по същия начин както погледът на Медуза превръща и най-смелите войни в камък. Но още по-страшно от злото бе осезаемото усещане за побърканост, за лудост отвъд човешкото понятие или описание, макар и не отвъд възприятието ни. Защото тези очи по някакъв начин предаваха знанието, че омразата на това същество към човешкия род не е просто една страна от болестта му, а е в самото ядро на лудостта му, че всичките перверзни намерения и зловещи планове на болния му мозък са насочени единствено към страданията и съсипването на колкото се може повече мъже, жени и деца, до които то бе способно да достигне.

Догади ми се и се отворих от онова, което видях в тези очи и чрез този интимен физически контакт с тварта, но не смеех да прекъсна прегръдката ни, защото това би донесло смъртта ми. Така че се притиснах към чудовището дори още по-силно, прегърнах го по-плътено и се блъснахме заедно в перилата, а след това се олюляхме на няколко крачки от тях.

Той бе превърнал лявата си ръка в менгеме и съсредоточено мачкаше костите в дясната ми китка, опитвайки се да ги смели на трески и калциев прах – или поне да ме накара да пусна ножа. Болката беше ужасяваща, но продължавах да стискам оръжието и с повече от малка доза отвращение ухапах таласъма по лицето – впих зъби в бузата му, а после набарах ухото и го отгризах.

Той зина за въздух, но не изпищя, подсказвайки с това желание за уединение дори по-силно от моето и стоическа решителност, с която не бих се и надявал да се равнявам. Но въпреки че когато откъснах ухото му таласъмът съдържа писъка си, не беше толкова имунизиран срещу болката и страха, че да продължи боя, без дори да трепне. Обърка се, заклати се назад, удари се в един подпорен стълб, поднесе длан към кървящата си буза, след това и към слепоочието си в трескаво търсене на ухото, което вече не беше на мястото си. Все още държеше дясната ми ръка над главата ми, но хватката му не бе така силна, както преди, така че се извъртях и се освободих.

Може би това бе моментът да забия ножа в червата му, но от дългото стискане ръката ми се бе вцепенила и едва успях да държа оръжието. Нападение в този момент би било глупаво, безчувствените ми пръсти можеха да изтърват острието в най-важния момент.

Задавен от вкуса на кръв, борейки се с напъна да повърна, отстъпих бързо далеч от противника си, прехвърлих ножа в лявата си ръка и трескаво размърдах дясната, отваряйки и затваряйки юмрук, с надеждата да влея малко кръв в пръстите си. По дланта ми пролазиха мравки и вече знаех, че ще се върне в нормално състояние след няколко минути.

Разбира се, таласъмът не ми даде доброволно минутите, от които се нуждаех. С ярост, толкова ярка, че би могла да освети нощта, той ми се нахвърли, принуждавайки ме да се гмурна между две от миниатюрните колички и да прескоча трета. Въртяхме се из павилиона известно време, отчасти разменили роли-те си спрямо мига, в който бях направил първата си крачка през портата. Сега чудовището беше котаракът – едноух, но целеустремен, а аз бях мишката с една вцепенена лапичка. И макар да отстъпвах с бързина и сръчност, и с лукавство, породено от подновеното и остро чувство за смъртността ми, звярът стори онова, което котката винаги прави с мишката: в крайна сметка скъси разстоянието при все маневрите и стратегическите ми ходове.

Бавното преследване протичаше странно тихо, белязано само от тупкането на стъпките по кухня под, сухото като кост дращене на обувки по дърво, подрънкването на блъскащите колички, когато от време на време се опирахме за равновесие в тях, докато се плъзгахме над или около корпусите им, и тежкото ни дишане. Не се изричаха гневни слова, нито заплахи, нито молби за милост или здрав разум, нито пък се викаше за помощ. Нито единият от двамата не би доставил на другия удоволствието да простене от болка.

Постепенно кръвообращението в дясната ми ръка се възстанови и макар че измъчената ми китка бе подута и пулсираше, сметнах, че съм се възстановил достатъчно да приложам умение, което бях научил от човек на име Нервите Макфиърсън в друг, не толкова лъскав лунапарк, с който бях пропътувал няколко седмици в Мичиган по-рано това лято, след като бях избягал от Орегон. Нервите Макфиърсън, мъдрец и ментор, много ми липсваше и беше изумителен хвърляч на ножове.

Пожелах си Нервите да е с мен, приплъзнах ножа – който имаше тежка дръжка и като цяло бе балансиран за хвърляне – от лявата ръка в дясната. Не го бях метнал по таласъма, докато коленичеше до блъскащата количка, защото позицията му не позволяваше чиста траектория и смъртоносен удар. И не го бях хвърлил първия път, когато се отскубнах от противника си, понеже, честно казано, не си вярвах, че ще улуча с нужната точност.

Нервите ме беше научил на много за теорията и практиката на хвърлянето на ножове. И дори след като се бях сбогувал с него и бях напуснал трупата, с която пътувахме заедно известно време, продължих да изучавам оръжието, влагайки стотици допълнителни часове да усъвършенствам умениято си. И все пак съвсем определено не бях достатъчно добър да хвърля нож по таласъм като първи избор. Имайки превид предимствата на размера и силата на противника ми, ако само леко го ранях или изобщо не улучех, щях да остана практически безпомощен.

Сега обаче, след като бях влизал в ръкопашен бой с него, знаех, че не съм му равен и че добре пресметнатото мятане на нож е единственият ми шанс за оцеляване. Той явно не беше забелязал, че като прехвърлях ножа в лявата си ръка, съм го стиснал за острието вместо за дръжката и когато се обърнах и пробягах дълга ивица от павилиона, където нямаше пречещи ни коли, той прие, че страхът ме е победил и че бягам от боя. Втурна се след мен, забравил вече грижата за собствената си безопасност, преизпълнен с триумф. Когато чух тежките му стъпки по дъските зад гърба ми, спрях, обърнах се, прецених за миг позиция-тъгъл-скорост и пуснах острието да литне.

Самият Айвънхоу, изстрелвайки най-добре прицелената си стрела, не би се справил по-добре от мен с моя въртящ се нож. Той се превъртя точно нужния брой пъти и удари в идеално пресметнат момент от дъгата си, улучи противника ми в гърлото и се заби до дръжката. Върхът сигурно стърчеше от другата страна на шията, понеже острието беше шест инча дълго. Врагът ми се спря рязко и несигурно, а устата му зейна отворена. Светлината там, където стоеше, беше мъждива, но достатъчна да покаже изумлението и в човешките му очи, и в огнените демонски зеници отвъд. Досуц като бликнал в мрака абаносов петрол, от устата му плисна струя кръв и той захъхри измъчено.

Пое си дъх с безполезно съскане и клокочене.

Изглеждаше напълно потресен.

Хвана ножа с ръце.

Падна на колене.

Но въпреки това *не* умря.

Със – както ми се стори – монументално усилие таласъмът започна да се отърсва от човешката си черупка. По-точно казано, нищо не се отдели от него – по-скоро човешкият силует започна да губи плътност. Чертите на лицето се споиха в едно, а тялото също започна да се променя. Трансформацията от едно състояние в друго изглеждаше агонизираща и изтощителна. Докато

твартата падаше на ръце и колене, човешката маска продължаваше да се проявява и налага, а ужасната свинска зурло-муцуна се появяваше, избледняваше и уплътняваше още няколко пъти. По същия начин и черепът заемаше кучешка форма, устояваше за момент, започваше да се връща към човешките пропорции, след това се възстановяваше с нова сила и се накичваше със смъртоносни зъби.

Отстъпих назад, посегнах към перилата и спрях там, готов да се преметна в салто и да изляза на алеята, ако таласъмът вземе магически да се сдобие с нова сила и имунитет към раните с нож просто посредством ужасната си метаморфоза. Вероятно в таласъмската си форма беше способен да се излекува по начин, който не можеше да използва в човешкото си състояние. Изглеждаше слабо вероятно, фантастично – но не по-фантастично от самия факт, че изобщо съществуваше.

Най-сетне превръщането на таласъма наближи своя край и още докато раздвигваше огромните си челюсти и облизваше зъбите си, с дрехи, увиснали абсурдно от промененото му тяло, с нокти, пробили през кожата на обувките му, чудовището се помъкна през павилиона в моя посока. Деформираните му рамене, ръце и бедра, всички претоварени със странни израстъци безполезна кост, се напъваха мъчително, макар да имах чувството, че ако не беше ранен и отслабнал, те биха движили звяра с необяснима грация и скорост.

Без филтъра на човешката маскировка сега очите му бяха не просто червени, а и горяха; те не сияеха с отразени лъчи като очите на котка, а лееха кървавочервена светлина, която трепкаше във въздуха пред тях и полагаше червена ивица на иначе тъмния под.

За миг бях убеден, че метаморфозата на практика е възстановила врага ми и че това е причината звярът да смени облика си. В човешката си форма бе в капан и бързо умираше, но в таласъмския си вид можеше да се възползва от чужди сили, които, дори ако не го спасят, поне временно щяха да го снабдят с достатъчно ресурси да ме преследва и убие като последен акт на самозащита. Понеже тук бяхме сами и нямаше кой друг да види в какво се е превърнало чудовището, то рискува да се разкрие. Бях ставал свидетел на подобно нещо само веднъж, при подобни обстоятелства, по време на бой с друг таласъм, в малък град на юг от Милуоки. Втория път не ми се стори по-малко ужасяващ. Твартата преливаше от нова жизненост. Сграбчи дръжката на ножа с ноктестата си ръка, измък-

на острието от гърлото си и го захвърли встрани. Олюлявайки се, плюейки кръв, но ухилен като излязъл от ямата демон, чудовището на четири крака зацъка към мен.

Скочих на парапета и се канех да се преметна през него, когато чух приближаването на кола по широката алея, която минаваше край павилиона. Прецених, че сигурно ще да са отдавна очакваните охранители, които обикаляха територията си.

Със съскане и удари на късата си, дебела опашка по дъските на пода звярът почти стигна перилата. Стрелна се ме с поглед, грейнал от убийствени намерения.

Двигателят на приближаващата кола зазвуча по-близо, но аз не се втурнах към охраната за помощ. Знаех, че таласъмът не е длъжен да остане в истинския си вид, докато го разгледат; вместо това щеше да се облече отново в маскировката си и аз щях да заведа охраната при нещо, което на пръв поглед ще изглежда като мъртъв или умиращ човек, моя жертва. Следователно, щом фаровете се появиха, но преди колата да изникне пред очите ни, аз скочих от перилата, отстъпих в павилиона, прескочих звяра, а той се надигна и се опита да ме сграбчи, но не успя.

Приземих се на двата си крака, плъзнах се на длани и колене, претъркулих се, отново се изправих на четири крака и препълзях повечето разстояние през павилиона, преди да се обърна и да погледна назад. Двойното рубиново сияние на горещия поглед на таласъма бе втрънчено в мен. Разкъсаното гърло, прекъснатият гръклян и прерязаните артерии го бяха отслабили и той бе способен само да пълзи по корем. Придвижваше се бавно като тропически гущер, страдащ от охлаждане на кръвта, но скъсяваше разстоянието помежду ни с очевидна агония и равна й целеустременост. Беше на дваисет фута от мен.

Зад таласъма, извън павилиона, фаровете на приближаващата кола ставаха все по-ярки; след това се появи самият форд седан, караше бавно, двигателят мъркаше, гумите издаваха странно мек звук по стружките и боклука. Фаровете осветиха централната алея, не самите блъскащи колички, но един от пазачите в колата въртеше прожектор, който сега прехвърли по страницата на павилиона.

Притиснах се по лице към пода.

Таласъмът беше на петнайсет фута от мен и припълзяваше по-наблизо.

Блъскащите колички бяха обкръжени с високи до кръста перила, толкова тежки и солидни, че пространствата между дебелите и разположени близо една до друга балюстради бяха по-

тесни от самите тях. Извадихме късмет с този дизайн – макар че лъчът на прожектора минаваше през процепите, нямаше място, откъдето пазачите да успеят да огледат добре вътрешността, със сигурност не и докато продължаваха да се движат.

Умиращият таласъм се подхвърли напред с поредното спазматично сгърчване на мощните си крайници и изпълзя на ивица лунна светлина, където виждах кръвта, бликаща от свинската му мутра и капеща от устата му. Беше на дванайсет фута. Щракна с челюсти и се отърси, подметна се отново, главата му излезе от светлината и навлезе в мрака. Десет фута.

Пързулнах се назад, притиснат все тъй плътно към пода, умирах от желание да се отдръпна по-надалеч от този жив гаргойл, но застинах, след като се преместих само на няколко фута, понеже обикалящата патрулна кола бе спряла на алеята точно до атракциона с блъскащите колички. Казах си, че това сигурно е част от рутината – да спират тук-там по време на патрулния си маршрут – и че това им действие не е в резултат на нещо необичайно, което са забелязали пазачите, и трескаво се помолих случаят да се окаже точно такъв. Въпреки това в нощ така топла и лепкава като тази те сигурно караха с отворени прозорци и ако веднъж бяха спрели, то най-вероятно щяха да чуят, ако таласъмът издаде някакъв звук. Имайки това предвид, аз спрях да отстъпвам от врага си, притиснах се към пода и мълчаливо запроклинах този отвратителен късмет.

Със сумтене, напън и поет с мъка дъх раненият звяр се помъкна по-близо до мен, стеснявайки пространството помежду ни, което бях започнал да разширявам, и отново се озова на десет фута. Лъскавите му очи не бяха толкова ярки, колкото преди – сега мътнееха, странните им дълбини – неясни, загадъчни и примамливи като фенерите на далечен призрачен кораб, зърнат нощем в тъмното и покрито с мъгла море.

Откъм патрулната кола прекараха прожектора по затворените будки от другата страна на алеята, след това бавно го завъртяха, докато не прониза ярко перилата на павилиона, мушкайки се между широките опори на балюстрадата. Въпреки че заради прикритието на подпорите и сред множеството миниатюрни коли беше слабо вероятно пазачите да забележат както мен, така и таласъма, не беше *невъзможно* въпреки вдигания шум от работещия двигател на колата, да чуят хрипливото дишане на чудовището или ударите на опашката му по кухия под.

Почти изкрещях на глас: умри, дявол да те вземе!

Чудовището се оттласна напред по-енергично от преди, покривайки цели пет фута, и тупна на корем на няма и ярд и половина помежду ни.

Прожекторът спря да се движи.

Пазачите бяха чули нещо.

Заслепяващо копие от светлина се връза между две подпори, върхът му бе забит в пода на павилиона на осем или десет фута от лявата ми страна. В относително тесния спрямо ширината на дъските лъч всички пращинки, драскотини, остъргани места, пукнатини и петна бяха, поне от моята гледна точка на нивото на пода, свръхестествено разкрити в изумителни и сложни подробности. Малка щръкнала тресчица изглеждаше като надвиснало дърво – сякаш прожекторът не само осветяваше, но и увеличаваше онова, което докосваше.

С меко похъркване дъхът на таласъма напусна съсипаното му гърло – и не последва ново вдишване. За мое голямо облекчение сиянието в изпълнените му с омраза очи угасна – припламващ огън, смалил се до припукващо пламъче, до гореща жарава и най-сетне от жарава до угаснали въглени.

Лъчът на прожектора помръдна в тази посока и отново се спря на няма и шест фута от умиращия таласъм.

Междувременно твартата преживя нова забележителна трансформация, досущ като последната реакция на кинаджийски върколак към сребърен куршум – изостави фантастичната си форма и отново се облеche в относително обикновеното лице, крайници и кожа на човешко същество. Последните му сили бяха посветени на запазването на тайната за присъствието на расата му сред обикновените хора. Гаргойлът изчезна. В сумрака пред мен лежеше труп. Мъртвец, когото бях убил аз.

Вече не забелязвах и таласъма вътре в него.

Прозрачната човешка глазура се бе превърнала в убедителен пласт боя, отвъд който сякаш не се криеха свършено никакви загадки.

На алеята фордът даде малко напред, спря отново и прожекторът на пазачите се плъзна по още няколко подпори, след това намери нова цепнатина, през която да надникне. Опипа пода на павилиона и докосна тока на едната обувка на мъртвеца.

Затаих дъх.

Виждах пращинките по тази част от обувката, следата от износено по гумения ръб и малко парче хартия, залепнало на мястото, където токът се съединяваше с подметката. Разбира се, намирах се значително по-близо, отколкото пазача във форда,

който вероятно присвиваше очи по протежението на лъча си, но ако аз имах такава добра и ясна видимост, то несъмнено и той виждаше все нещо, достатъчно да ме обрече.

Отминаха две или три секунди.

Още две-три.

Прожекторът се плъзна към друга цепнатина. Този път от дясната ми страна, на няколко инча отвъд другия крак на трупа.

Разтърси ме тръпка на облекчение и си поех дъх – но го задържах неизпуснат, когато лъчът се върна няколко подпори назад, търсейки предишния обект на интереса си.

Изпаднал в паника, аз припълзях колкото се може по-тихо, хванах трупа за ръцете и го дръпнах към мен, макар и само на няколко инча, недостатъчно да вдигне кой знае колко много шум.

Лъчът отново се вряза през перилата към обувката на мъртвеца. Бях действал достатъчно бързо обаче. Сега вече токът беше, макар и само на един инч навътре, в безопасност отвъд опипващия пръст на лъча на прожектора.

Сърцето ми биеше много по-бързо от часовник – два удара на всяка секунда, защото събитията от последния четвърт час ми бяха натегнали здраво пружината. След осем удара – четири секунди – светлината се отдръпна, а фордът полека подкара по протежение на алеята, към долния край на парцела, и аз бях спасен.

Не, не бях спасен. Но поне в относителна безопасност.

Все тъй трябваше да се отърва от трупа и да почистя кръвта, преди дневната светлина да усложни ситуацията още повече и сутринта да доведе лунапарковците обратно на трасето им. Когато се изправих, във всяко от коленете ми се заби зъбата болка, тъй като, когато прескачах парапета и над пълзящия таласъм, се бях препънал и бях паднал на длани и колене с твърде малко от грациозността, с която се хвалех преди малко. Дланите на ръцете ми също бяха малко издрани, но не биваше да позволявам да ме спрат нито това неудобство, нито другите – нито пък болката в дясната ми китка, където таласъмът ме беше стискал прекалено силно, нито болката в шията и гърлото, където ме беше ударил.

Втренчен в обгърнатите от нощта останки на врага ми и в опит да стигна до най-лесния план за преместване на тежкия му труп, внезапно си спомних за раницата и спалния ми чувал, които бях оставил при виенското ко-
лело. Те бяха дребни предмети, наполовина в тъмното

и наполовина облети в неясна лунна светлина, слабо вероятно беше пазачите да ги забележат. От друга страна, охраната на лунапарка беше минавала по маршрута си по увеселителното трасе толкова пъти, че знаеха с идеална точност какво *следва* да виждат на всяко едно място по пътя си и беше лесно да си представи човек как погледите им се плъзгат покрай раницата, покрай спалния чувал – само за да се върнат стреснато, също както лъчът на прожектора се бе върнал неочаквано да проучи отново трупа. Ако откриеха снаряжението ми, щяха да намерят доказателство, че някакъв скитник е прескочил оградата нощес и е полегнал на алеята, така че пазачите пъргаво щяха да се върнат до павилиона с блъскащите колички, за да го проверят отново. Щяха да намерят кръвта. И трупа.

Исусе.

Трябваше да се добера до виенското колело преди охраната!

Забързах към перилата, праметнах се през тях и се втурнах обратно през тъмното сърце на центъра на парцела, краката ми блъскаха като чукове и ръцете ми сечаха гъстия влажен въздух, а косата ми се ветрееше диво, сякаш зад мен имаше демон – което си беше вярно де, просто беше мъртъв.